

Мойсей Фішбейн:

ПРАВЕДНИКІВ НАРОДІВ СВІТУ ПОРУЧ НЕ БУЛО*

Українська нація вбивана й не вбита, винищена й незнищенна. В українців забирали землю, мову, культуру, історію, волю, саме життя. Винищували під корінь українську інтелігенцію, українську еліту. Ув'язнювали й розстрілювали. Винищували цвіт української нації — українських хліборобів. Висилали в Сибір. Убивали голодом. Чинили геноцид. Ті, хто сьогодні сміє заперечувати, що Голодомор 1932–1933 років був геноцидом української нації, не бояться й не знають Бога. Вони знають і бояться лише пахана й кілерів. Вони пахолки. «Раби, підніжки, грязь Москви». Вони не українці. Вони україноподібне чортівиння. Вони виплодки народовбивць. Із тими, хто сміє заперечувати, що Голодомор був геноцидом, мають розмовляти не публіцисти, не політологи, не політики, а українські слідчі (я наголошую: українські слідчі). Щойно український Президент України (я наголошую: український Президент України) зробив кроки назустріч не абстрактним людям, а українській нації, щойно він на повен голос назвав Голодомор геноцидом — україно-

подібне чортівиння завололо: «Не нужно слова «геноцид», можно назвать иначе», — заволав один. «Он роет ров между славянскими народами!» — заволав інший. Рів було вирито 1933 року. Величезний рів. Величезну яму. Величезну українську могилу. В неї лягли не десятки, не сотні, не тисячі, не десятки тисяч — мільйони українських селян: діти, жінки, чоловіки... І не було їм допомоги. Праведників народів світу поруч не було. Панове, чи знаєте ви, як погибало, як конало з голоду українське село в центрі Європи? Спочатку їли рештки картопляного лушпиння. Потім жолуді. Потім бруньки. Потім коріння й листя. Їли собак, котів, горобців, хробаків, шкіру, підшви. Потім село перетворилося на пустелю. Діти вночі кричали, хлібця в мамі просили. В мамі хлібця не було. Потім дитячих голосів було вже не чути. Потім село починало жалібно вити. Потім тихо стогнало. Потім замовкало й перетворювалося на кладовище. А держава хліб мала. Це було народовбивство. Це був геноцид. Я знаю про Голодомор не від істориків, не від публіцистів, не від

* «Аєñої і à åá-í ð³-ðååå³» і «í àðî ä ì æ °!»». 73-ð³ ðî êî àèí è Æî êî äî ì ì ðó.

Молюся! Господи, молюсь!

Плакат художника Георгія Шевцова

письменників. Я знаю про Голодомор від моєї мами. Моя мама, Сара Аронівна Матусовська, у 1932–1933 роках була вчителькою української мови та літератури в селі Горожено на Миколаївщині. Додатково її «навантажили» уроками співів. Діти попухли з голоду. Засинають на уроках. Буває, й не прокидаються. А за шкільною програмою — співи. Співи! Навесні почали їсти траву. Йшли на цвинтар — на цвинтарях завжди пишне зело. Сусідський хлопчик вийшов із хати. Ледь доплентався до цвинтаря. Знесилений, упав у траву. Мати чекає — нема. Почала шукати.

Знайшла-таки. Раптом побачила — когось ховають. Підводить хлопчика, тягне за руку:

— Синочку, он ховають когось. Уже й могилка готова є. Ходім, я тебе туди покладу. Все одно тобі не жити. Я скоро помру, хто ж тебе тоді поховає?..

Ледве люди відборонили дитину. За кілька днів померли і мати, й хлопчик. Люди їх поховали.

Скільки ж їх, трагічних безіменних горбочків в Україні? Забутих. Незабутніх. Коли ж судитимуть катів? Коли? Я чекаю.

Вічна пам'ять убієнним.

